

Розділ 1

МІША

Дорогий Мішо!

Є в мене один секрет, якого соромлюся. Я тобі колись про нього розповідала?

І ні, я ж не ти, щоб дивитися «Молоді матусі». Ну давай, скажи, що я не маю рації. Чуваче, це очевидно, що ти не мусиш сидіти з сестрою перед телевізором. Вона вже не мала, якось сама впорається.

Взагалі, мій секрет набагато гірший. Трішки соромно зізнаватися. Однак негативні почуття треба відпускати. Хоча б разочок, еге ж?

Розумієш, у школі є одна дівчина. Ти таких знаєш: популярна черлідерка. У неї є все, що захоче... Соромно зізнаватися, особливо тобі, але я колись хотіла бути на її місці.

У глибині душі досі хочу.

Ти б її точно не злюбив. У тій дівчині є все, чого ми не можемо терпіти. Підлість, самовдоволеність, поверховість... У такої від малесенької думки в голові вже втомлюється мозок. Уявив? Проте чогось я завжди була небайдужою до неї.

І не закочуй свої очі. Знаю, зараз ти саме це робиш.

Просто... хоч який у тої дівчини нестерпний характер, вона ніколи не буває самотня. Розумієш?

Я трохи заздрю цьому. Добре, не трохи.

Самотньою бути реально галімо. Це як перебувати в місці, повному людей, і відчувати, що тобі тут не раді. Як припертись на вечірку без запрошення. Ніхто навіть імені твого не знає. Жоден і не хоче знати. Усім просто пофіг.

Постійно запитуєш себе: вони насміхаються? обговорюють мене? висміюють так, наче їх ідеальний світ був би кращим, якби я не псувала весь кайф?

Вони чекають, коли нарешті зрозумію натяк і звалью? Я часто почуваюся зайвою.

Знаю, бажати знайти своє місце серед людей — це убого. І знаю, ти скажеш, що краще бути самотнім і зберегти себе, аніж стати частиною натовпу, який живе неправильно, проте... Я все одно постійно відчуваю потребу в оточенні. А ти?

Цікаво, черлідерка теж це відчуває? Коли музика стихає і всі йдуть по домівках. Коли день закінчується й розходяться люди, які її розважали. Коли вона змиває макіяж, а з ним і безстрашне лице, чи починають бавитися з нею ті приховані демони, яких ні на кого спустити?

Навряд. Звідки в нарцисів невпевненість у собі? Це, мабуть, приємно.

На центральній консолі вібрує телефон. Я відводжу погляд від листа Раєн і бачу чергове смс.

Прокляття. Уже й так спізнився.

Пацани там точно голови ламають, думаючи, куди я в біса запропастився, а до складу щонайменше двадцять хвилин. Чому я не можу бути невидимим бас-гітаристом, на якого всім насрати?

Вкотре вдивляюся в її слова, що знову й знову прокручуються в голові: *«Коли вона змиває макіяж, а з ним і безстрашне лице...»*

Тоді, два роки тому, коли вперше прочитав цей лист, вони мене вразили. І щоразу після того. Як їй це вдається: так мало слів, а так багато змісту?

Повертаюсь до листа, щоб дочитати останню частину, хоч і знаю напам'ять. Просто люблю її ставлення до мене і те, як вона змушує усміхатися.

Окей, вибач. Зробила перерву на фейсбук, тому мені вже краще. Не знаю, коли перетворилася на ідіотку, але рада, що ти мене терпиш.

Продовжую.

Розставимо всі крапки над «і» в нашій останній суперечці. Кайло Рен не дитина. З'явився? Він молодий, імпульсивний родич Енакіна й Люка Скайвокера. Звичайно, він нис! Що тут такого? Він ще покаже себе. Готова побитися об заклад. Вибирай на що.

Гаразд, маю бігти. І так, відповідаю на твоє запитання: текст, що ти надіслав, — просто топ. Ти рухаєшся в правильному напрямку. Не дочекаюся повної версії пісні.

Добраніч. Ти молодчик. Спи спокійно.

Можливо, допишу тобі ще вранці.

Раєн

Згадка «Принцеси-нареченої» змусила мене усміхнутися. Уже сім років поспіль вона це каже. Спершу нам доводилося листуватися. Це було частиною шкільного проєкту для п'ятикласників, коли учнів наших з нею класів об'єднали в пари.

Однак навчальний рік закінчився, а ми продовжили писати. Незважаючи на мізерну відстань у менш ніж п'ятдесят кілометрів та появу фейсбуку, досі спілкуємося тільки так. У цьому є щось особливе.

І це не я дивлюся «Молоді матері», а моя шістнадцятирічна сестра, яка втягнула й мене. Лише один раз. Не розумію, навіщо розповів про це Раєн. Нічого кращого не міг вигадати, як давати привід для глузувань, щоб його!

Вкотре згортаю листа. Складки чорного паперу настільки потерлися, що, імовірно, розірвуться, якщо я розгорну його ще хоч разок. Багато змінилося в нашому листуванні за ці роки. Теми для розмов та суперечок, навіть почерк... Від великих, ще незграбних літер дівчинки, яка шойно освоїла письмо, до впевнених, чітких штрихів жінки, яка пізнала себе.

Тільки папір ніколи не змінюється. І ручка зі срібним чорнилом. Чорні листи від неї щоразу спричиняють приємний викид адреналіну, коли з'являються серед купи пошти на кухонному столі.

Відкладаю аркуш у бардачок до інших улюблених листів від Раєн та, беручи ручку, проводжу легкі штрихи блокнотом, що лежить на колінах.

«Сміливіше, нафарбуй очі та губи, — шепочу, записуючи рядки на папір, — заклеї тріщини та замаскуй зморшки».

Я задумуюсь, закушуючи нижню губу з пірсингом. «Приховай ще мішки під очима, — нашіптую собі під ніс, поки текст вертиться в голові, — і рум'янами щічки покрий, обман розпусти безсоромний».

Швидко записую слова, хоча в темряві мої карлючки ледь помітні.

Черговий сигнал телефону змушує здригнутися. «Та гаразд», — бурчу я. Коли вже ці кляті смс припиняться?! Пацани й п'яти хвилин не можуть проtrimатися без мене на власній вечірці.

Знову беруся за написання і, напружуючи пам'ять, намагаюсь завершити рядок. Що я хотів сказати? Що в біса там далі? «*Приховай ще мішки під очима...*»

Міцно заплющую очі, повторюю рядок знову й знову, аби згадати продовження. Урешті зітхаю: «От лайно, забудь».

Прокляття.

Я закриваю ручку ковпачком та кидаю її разом з блокнотом на пасажирське сидіння свого «раптора»¹.

Думаю про її останнє речення. «*На що з тобою по-битися об заклад, га?*»

То, може, телефонна розмова, Раєн? Дозволиш мені вперше почути твій голосок?

Та ні. Раєн хоче зберегти статус-кво нашої дружби. Зрештою, нам і так добре. Змінивши це, ризикуємо втратити все.

Однак вона має рацію, мабуть. Раптом я почую її голос — і листи перестануть бути такими особливими? Через слова складаю уявлення про неї. Усе зміниться, щойно я почую її голос.

А якщо він мені сподобається? Якщо думка про її сміх та дихання в слухавці не дає мені спокою так само, як і її слова? Якщо хочу більшого?

І так досить одержимий її словами. Тому й сиджу у своїй машині на пустій стоянці й перечитую старі листи, що надихають писати музику.

¹ «Форд раптор». (Тут і далі прим. перекл.)

14 Раєн — моя муза, про що, мабуть, здогадується. Скільки років поспіль я надсилаю їй тексти та прислухаюся до її думки.

Чую дзвінок телефону, на екрані з'являється ім'я Дейна.

Зітхаю й беру слухавку.

— Що?

— Де ти?

— Уже в дорозі.

Я заводжу машину й перемикаю передачу.

— Ні, ти сидиш на якомусь паркувальному майданчику й знову пишеш тексти, я вгадав?

Закочую очі, кидаю слухавку й жбурляю телефон на пасажирське сидіння.

Так мені краще думається. Не обов'язково сидіти над душею. Коли на мене сходить натхнення, нічого із собою вдіяти не можу.

Виїжджаючи на дорогу, я набираю швидкості й направляюся до старого складу за містом. Наш гурт організовує щось подібне до квесту — «Полювання сміттяра», щоб зібрати гроші на літній тур. Хоча я пропонував просто організувати декілька концертів, може, об'єднатися з місцевими гуртами, але Дейн вважає, що це приверне більше народу.

Ну, побачимо, хто мав рацію.

Пронизливий лютневий холод пробирається крізь худі, тоді я вмикаю обігрівач та дальнє світло. Фари глибоко осяють темряву попереду.

Це дорога до Фелконс Велл, де живе Раєн. Якщо проїду склад та поворот до покинутого парку розваг «Бухта», зрештою приїду до її міста. Скільки разів після отримання прав я спокушався туди приїхати,

майже піддаючись цікавості. Але жодного разу цього не зробив. Як я й сказав, не хочу ризикувати тим, що між нами. Хіба якщо й вона буде не проти.

Нахиляюся до пасажирського сидіння, відсуваючи блокнот та інші папери в пошуках годинника. Залишив його тут учора, коли мив машину. Це одна з небагатьох речей, за які я несु відповідальність. Сімейна реліквія. Ніби.

Я знаходжу його і, тримаючи кермо, застібаю на зап'ясті чорний замшевий ремінь із циферблатом, що обрамлений двома дужками. Він належав моєму дідові, який передав його батькові на їхньому з мамою весіллі, щоб той подарував найстаршому сину. Батько нарешті віддав мені годинника рік тому, тоді я й зрозумів, що оригінальний циферблат він загубив. Це був старовинний годинник *Jaeger-LeCoultre*, що належав родині вісімдесят років.

Однак я його знайду. А поки що ношу це лайно замість справжнього.

Я завершую застібати ремінь, підводжу погляд і помічаю якийсь силует на дорозі попереду.

Поки наближаюся, розглядаю фігуру, що рухається узбіччям, — білявий хвіст, чорна куртка та неонові-сині кросівки. Ні з чим не сплутаєш.

Ти серйозно? Бляха.

Мої фари освічують спину сестри в нічній темряві. Вона нарешті обертається, помітивши, що не одна на дорозі, поки я стишую музику.

Упізнавши мене, сестра усміхається з полегшенням і продовжує бігти.

Ще й у вухах довбані навушники. *Офігенно ти себе убезпечила, Енні.*

Я сповільнюю машину, опускаю вікно з пасажирського боку й зупиняюся біля неї.

— Ти розумієш, який у тебе зараз вигляд? — обурено питаю, від гніву стискаючи кермо. — Як приманка для серійного вбивці!

Вона тихенько хихикає, хитає головою й продовжує бігти, змушуючи мене набрати швидкості.

— Ти розумієш, де ми? — вона опирається. — На дорозі між Тандер Бей та Фелконс Велл. Вона завжди безлюдна. Усе зі мною гаразд, — Енні хмурить брови. — Не будь як татко.

Я морщуся з відрази.

— А, — починаю, — я на цій дорозі, отже, вона не безлюдна. Бе. Не хитай тут мені головою тільки через те, що ти єдина дурепа, якій спало на думку бігати фіг знає де, і я не хочу, щоб тебе згвалтували та вбили. І ве. Це було абсолютно зайве. Я не схожий на тата — вражаєш болюче місце. Неприємно. — І тоді гримаю: — Залізай у кляту тачку.

Вона знову хитає головою. Як Раєн — любить мене бісити.

Окрім Енні, не маю інших братів чи сестер. І незважаючи на мої неідеальні стосунки з татом, з нею ми досить добре ладнаємо.

Енні продовжує бігти, важко дихаючи, коли я помічаю мішки під її очима та впалі щоки. Ледь стримую бажання знову її повчати. Сестра занадто тяжко працює й майже не спить.

— Давай, — кажу, втрачаючи терпіння. — Серйозно, у мене немає на це часу.

— Тоді що ти тут робиш?

Я оглядаюсь на порожню дорогу, перевіряючи, чи не завернув на узбіччя.

— Просто сьогодні той квест. Мені треба з'явитися. Чому ти не на добре освітленій трасі в безпечному парку, де ще два десятки інших бігунів навколо? Га?

— Досить мене няньчити.

— Досить займатися дурнею, — різко відповідаю я.

Ну а що вона собі думає? Тут і вдень не дуже безпечно, але вночі?

Я на рік старший, і в цьому році закінчую школу, але зазвичай вона з нас двох відповідальніша.

І тоді мені спало на думку.

— Чуєш, — бурчу, — ти потягнула шістдесят доларів з мого гаманця зранку?

Помітив, що їх уже немає, а тільки вчора поклав. Я точно не витрачав, і це вже втретє, коли мій кеш кудись зникає.

Вона робить очі kota зі «Шрека», знаючи, що я завжди на це ведуся.

— Треба було купити матеріали для наукового проекту, а ти все одно їх ніколи не витрачаєш. Не лежати ж їм даремно.

Я закочую очі.

Вона знає, що я не можу просто взяти й попросити в батька більше грошей. Енні — його янголятко, він готовий дати усе, чого вона забажає.

Та хіба я можу сердитися? Енні — як дитя, інколи робить дурниці. Усе що завгодно, аби вона була щасливою, гадаю.

Сестра усміхнулася, помітивши, що я пом'якшав, і, хапаючись за віконну раму, застрибнула на сходинку під дверцятами.

— Гей, можеш взяти мені газованки? — запитує вона. — *Холодної як лід* газованки можеш взяти на шляху додому? Адже ми обидва знаємо, що ти протримаєшся там п'ять хвилин, якщо тільки не знайдеш гарячу дівчинку, що змусить тебе соціалізуватися, хіба не так?

Я сміюся про себе. От дурепа.

— Добре, — киваю я. — Сідай у тачку й поїдеш до заправки зі мною. Гаразд?

— І трохи карамельок, — додає вона, ігноруючи мою просьбу, — або будь-що жувальне.

Тоді зістрибує зі сходинки та мчить від мене вздовж вулиці.

— Енні! — Тисну на газ, щоб наздогнати. — Негайно!

Вона дивиться на мене й хихотить.

— Мішо, он моя машина, — вказує вона. — Бачиш?

Я кидаю погляд уздовж дороги. Дійсно, її синій «міні купер» припаркований з правого боку.

— Побачимось удома, — говорить вона.

— Уже набігалась?

— Та-а-ак. — Вона драматично схиляє голову. — Зустрінемося вдома, окей? Не забудь про мою газованку й карамельки.

Я жартівливо усміхаюся.

— Я хотів би, але де мені грошей взяти?

— У центральній консолі, — кидає вона у відповідь. — Не роби вигляд, що не пхаєш решту абикуди, тільки не на місце. Закладаюся, ми по всій машині баксів сто нарити зможемо.

Пирхаю.

— Отакий я. Поганий старший брат, який не прибирає за собою, а на сніданок їсть лиш палички з моцарели.

Тисну на газ та від'їжджаю, чуючи крик позаду.

— І картопляні чипси з кропом!

Дивлюся на неї в дзеркало заднього виду: склала руки навколо рота рупором і галасує. Сигналю двічі, даючи зрозуміти, що почув, та їду вперед, зупиняючись біля її машини.

У дзеркалі бачу, що вона хитає головою, мовляв, який нестерпний, нікуди не поїде, поки вона не сяде в машину.

Вибач, але так. Я не залишу свою гарну шістнадцятирічну сестру на темній дорозі о десятій вечора.

Вона дістає ключі з кишені куртки, відмикає дверцята та, махнувши мені рукою, залізає в машину. Щойно бачу, як фари засвічуються, перемикаю передачу й нарешті їду.

Тисну на газ, відкинувшись на спинку сидіння, й направляюся в бік покинутого складу. Щойно заїжджаю на невеличкий пагорб, її фари позаду тьмяніють. І тут мене накриває тривога. У Енні реально кепський вигляд — не хворобливий, але вона видається блідою і втомленою.

Просто їдь додому та одразу в ліжко, Енні. Припини прокидатися о 4:30, пости нормально.

З нас двох вона — ідеал. Середній бал — 4,14, зірка волейбольної команди, тренерка жіночої софтбольної команди, а що вже казати про гуртки та всі додаткові проекти, за які вона береться...

Усі стіни моєї кімнати в постерах та текстах пісень. Усі стіни її кімнати в поличках з кубками, медалями і нагородами.

Аби кожен мав стільки ж енергії...

Виїжджаю на всипану гравієм дорогу, роблю декілька поворотів і бачу попереду галявину, оточену темними деревами. Навпроти видніється велетенська будівля. Більшість вікон розбито, через них я вже помічаю вогні всередині та тіні, що безперервно рухаються.

Здається, раніше тут виробляли взуття. Але щойно народ Тандер Бей став впливовим і заможним, виробництво перенесли до міста, щоб тримати чутливі вушка та носики мешканців подалі від шуму і забруднення.

Однак цей склад досі використовують, хоч він і розвалюється на очах. Багаття, вечірки, маскаради... Тепер це простір для хаосу, і сьогодні він належить нам.

Знайшовши місце для паркування, я вилізаю з машини й замикаю дверцята, більше хвилюючись за листи Раен та жмуток своїх нотаток, аніж за гаманець.

Направляюся до входу і, опинившись усередині, навіть не оглядаюся навколо. У колонках грає «*Square Hammer*» гурту *Ghost*, поки я пробираюся крізь натовп до кутка, де сидять хлопці. Під час кожної вечірки на цьому складі вони тусять тільки там.

— Мішо! — кличе мене хтось.

Підводжу погляд і, не спиняючись, киваю хлопцю, який стоїть зі своїми друзьбами біля колони. Хтось плескає мене по спині, декілька осіб вітаються, але я бачу тільки невпинний рух людей, освітлених спалахами камер на телефонах, і чую лиш сміх, що заглушає музику.

Виходить, Дейн таки має рацію. Усі, здається, кайфують від вечірки.

Пацани сидять на диванах у кутку (як я і думав). Дейн працює за планшетом, імовірно керуючи подією

онлайн. Він одягнений в шорти карго та футболку — незмінний прикид Дейна незалежно від погоди. Лотос збирає своє чорне волосся у хвіст, поки розмовляє з парою ціпоньок. Малькольм підносить бонг до рота й підпалює, його каштанове волосся звисає, як ширма, до безумно налитих кров'ю очей.

Офігенно.

— Ну, я тут. — Я нахиляюся над столом, підбираючи гітарні кабелі, що лежали в розлитому напої, і кидаю їх на диван. — Що від мене вимагається?

— А ти як думаєш? — огризається наш барабанщик Малькольм. Дим валить із його рота, поки той киває в бік натовпу. — Вони хочуть тебе, красунчику. Піди побесідуй з усіма.

Я кидаю погляд через плече й кривлюся.

— Ні, дякую.

Виходити на сцену й грати на гітарі чи співати — одна річ. То моя робота, і вона мені вдається. Але це? Розважати людей, яких не знаю, щоб зібрати кошти? Нам потрібен кеш. У мене є таланти, але балачки точно не один із них. Я не вмю догоджати народові.

— Візьму на себе обов'язки охорони, — кажу їм.

— Нам не треба охорона. — Дейн встає з незмінним відбитком усмішки на обличчі. — Ти просто глянь. Це ж офігенно.

Він підходить до мене, й ми обертаємося, щоб оглянути натовп.

— Розслабся, піди поспілкуйся. Тут купа краль.

Я схрешую руки на грудях. *Чому б і ні?* Але сьогодні я не затримаюсь надовго. Та пісня засіла в голові, хочу її дописати.

Ми з Дейном оглядаємо натовп і бачимо людей з картками в руках, які роздавали на вході. У кожного є своє завдання, щоб завершити «Полювання сміттяра».

Сфотографуй піраміду із шести людей.

Сфотографуй чоловіка з нафарбованими губами.

Сфотографуйся під час поцілунку з незнайомцем.

Поступово завдання стають трохи бруднішими.

Суть у тому, щоб вони завантажили ці фото у фейсбук та позначили сторінку нашого гурту. Тоді ми оберемо рандомного переможця, який виграє... щось. Забув що. Я не слухав.

Кожен має придбати вхідний квиток, та оскільки в нас повний бар, очевидно, привернути натовп і змусити заплатити було не так складно. Бармени мали б перевіряти документи, але знаю, що всім на це начхати. Кожен п'є в цьому місті. Кожному це сходить із рук.

— То як ти? — питає Дейн. — З батьком знову проблеми?

— Нормально.

Він зупиняється, відчуваю, що хоче розпитувати далі, але передумує.

— Дарма ти Енні не привів, їй би сподобалося.

— Нізачо, — сміюсь я, до ніздрів доноситься запах трави. — Про неї навіть і не думай. Зрозумів?

— Гей, я й не думав. — Він удає невинність, а на обличчі показується зухвала усмішка. — Просто знаєш, вона тяжко працює. Трішки розважитися не завадило б.

— Розваги — так. Неприємності — нізачо, — уточнюю я. — Енні на правильному шляху, їй не потрібно відволікатися. У сестри є майбутнє.

— А в тебе ні?

Відчуваю, що він на мене дивиться. У повітрі витає напруга. Хіба я це сказав?

Дейн хвильку мовчить, мабуть чекаючи від мене відповіді, тоді знову змінює тему.

— Окей, заціни це, — говорить він нахилиючись і показує планшет, на якому прокручує сторінку фейсбуку. — Чотириста п'ятдесят вісім людей уже зареєструвалися. Постять фото та відео з сотнями тегів, деякі навіть роблять трансляції з власних сторінок... Цього я й уявити собі не міг. Це навіть окупається як реклама для нас. У відео на ютубі збільшилися перегляди в чотири рази.

Я дивлюся на екран, зауваживши назву гурту й повно фотографій у стрічці. Келихи підняті в повітря, дівчата усміхаються. Поки він прокручує, з'являється й декілька відео зі складу.

— Ти красунчик. — Я знову оглядаю склад. — Схоже, наш тур фінансується.

Я мусив це визнати. Усім весело, і ми при цьому заробляємо.

— Приходь завтра, — кажу йому. — У мене є текст, спробуємо зіграти.

— Гаразд, — відповідає, — а тепер зроби мені послугу і відпочинь, будь ласка. А то ти наче на шаховий турнір прийшов.

Я насуплююся й забираю планшет з рук Дейна, а той зі сміхом відвертається та йде до пацанів.

Блукаючи в натовпі, прокручую стрічку і впізнаю безліч імен друзів та однокласників, які прийшли підтримати нас. Димок з невеличких вогнищ лоскоче мої ніздрі, поки я розглядаю фото хлопця, у якого над

24 ширінькою видніється маркерний надпис «*КІНЬ*». Дівчина позує на камеру, указує на нього й прикриває рот ніби від здивування. Підпис під фото: «*Знайшла коня!*».

Я сміюся. Звичайно, деякі завдання, як, наприклад, сфотографуватися з конем, можливо виконати, тільки проявивши креативність. Молодчина.

Тут мільйони фото та відео, не уявляю, як Дейн буде завтра розгрібати це лайно. Хоча, знаючи його, переможця не обиратимуть рандомно або справедливо. Це просто буде одна з кралечок.

Прокрутивши вниз, бачу відео, на якому дівчина бере барний пістолет, направляє його вгору та розбризкує напій навколо. Алкоголь пирскає й падає вниз, наче фонтан. Потім вона сексуально прокручується в танці й сміється в камеру.

— Я стою у фонтані, — промовляє ця дівчина.

Вона одягнена в майку, що ледь втримує груди. Тоненька маечка у лютневу погоду Нової Англії. Але потім один із барменів вириває пістолет у неї з рук та повертає на місце, кидаючи на дівчину роздратований погляд. Тихий сміх лунає з боку оператора. Дівчина в майці тягнеться до телефона:

— Добре, я осоромилася. Дай сюди. Відредагую його, перш ніж постити.

— Упс, — чується насмішкуватий голос, поки оператор відступає.

Тоді дівчина в маечці налітає, скиглячи:

— Раєн!

Потім я чую сміх, і відео переривається.

Стою луплячись в айпад, а серце починає калатати в грудях.